

Sygn. akt III KKN 466/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Józef Szewczyk

Sędziowie: SN Marian Buliński

 SN Józef Skwierawski (spraw.)

Protokolant: Michał Wierzbowski

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Waldemara Smardzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2001 r.

sprawy **E. K.**

skazanego za przestępstwa określone w art. 199 § 1 kk z 1969 r. i wykroczenie z art. 122 § 1 kw w zw. z art. 58 kk i art. 60 § 2 kk z 1969 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego (PR IV KnP [...])

od wyroku Sądu Rejonowego w M.

z dnia 6 marca 1998 r., sygn. II K [...]

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

U Z A S A D N I E N I E

E. K. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 1-22 kwietnia 1997 r., działając w warunkach przestępstwa ciągłego dopuścił się kradzieży z włamaniem oraz zagarnięcie mienia społecznego (dwukrotnie), przy czym zarzucone mu czyny popełnił w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej, to jest o przestępstwo określone w art. 208 kk i art. 199 § 1 kk w zw. z art. 58 kk i art. 60 § 2 kk z 1969 r.

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 6 marca 1998 r. (II K [...]) uznał E. K. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 199 § 1 kk i wykroczenia z art. 122 § 1 kw w zw. z art. 58 kk i art. 60 § 2 kk – a na podstawie art. 199 § 1 kk i art. 36 § 3 kk wymierzył mu kary: 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w kwocie 300 złotych.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 14 marca 1998 r.

Kasację od tego wyroku wniósł – na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o zmianie Kodeksu ... (Dz. U. Nr 89, poz. 443) – Prokurator Generalny, na korzyść E. K.. W kasacji podniósł zarzut rażącego naruszenia art. 60 § 2 kk „polegającego na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej, mimo iż nie mieściło się ono w kategorii przestępstw wymienionych w tym przepisie” – i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku „poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa w warunkach określonych w art. 60 § 1 kk”

Prokurator Prokuratury Krajowej uczestniczący w rozprawie kasacyjnej złożył wniosek o uwzględnienie kasacji, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez Prokuratora Generalnego jest zasadna.

Sąd Rejonowy dokonał odmiennej, w porównaniu z zaprezentowaną w skardze publicznej, prawnej oceny czynu zarzuconego oskarżonemu. Nie dostrzegł jednak, że konsekwencje zmiany sięgają nie tylko oceny samego czynu, lecz także kwestii powrotności do przestępstwa. Wskazanie w skardze publicznej dodatkowej kwalifikacji prawnej, uwzględniającej okoliczność popełnienia czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, określonego w art 60 § 2 kk z 1969 r. (w brzmieniu, w jakim przepis ten obowiązywał od dnia 20 listopada 1995 r.), usprawiedliwione było wyłącznie tezą, że popełniono przestępstwo określone w art. 208 kk z 1969 r. Tymczasem Sąd Rejonowy tezę tę odrzucił i przyjął, że czyn ten stanowi paserstwo, określone w kodeksie wykroczeń.

W tej sytuacji żaden z przypisanych oskarżonemu czynów nie mieścił się już w katalogu przestępstw wskazanych w art. 60 § 2 kk, eliminując możliwość stosowania tego przepisu. W szczególności, opisy pozostałych czynów i ich oceny prawne wykluczały ustalenie, że „przestępstwo przeciwko mieniu popełniono z użyciem przemocy lub groźby jej użycia”, co stanowi jeden z koniecznych warunków dopuszczalności przyjęcia recydywy specjalnej wielokrotnej. Wyrok skazujący zapadł więc z uchybieniem stanowiącym rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na jego treść.

Sąd rozpoznający ponownie sprawę oskarżonego, uwzględni zarówno powyższe uwagi, jak i – co istotne – wszystkie konsekwencje wynikające z obowiązywania nowych ustaw karnych.

Wszystkie przedstawione wyżej motywy uzasadniają wyrok Sądu Najwyższego, wydany w niniejszej sprawie.

Przewodniczący: SSN (Józef Szewczyk)

Sędziowie: SSN (Marian Buliński) (Józef Skwierawski)

aw

jw